

"İman, manevi bir cennetin çekirdeğini taşıyor. Küfür dahi, manevi bir cehennemin tohumunu saklıyor. Nasıl ki küfür, cehennemin bir çekirdeğidir. Öyle de cehennem, onun bir meyvesidir." ifadesini izah eder misiniz?

Küfür bir tohum, cehennem ise bu tohumun açılıp ağaç olmuş halidir. Bu yüzden tohum ile ağaç arasında nasıl kuvvetli bir bağ varsa; küfür ile cehennem arasında da benzer ve çok kuvvetli bir bağ bulunuyor.

Tohum küçük bitkiler için, çekirdek ise genelde daha büyükleri için kullanıldığından, cennetin azamet ve büyüklüğüne işaretten cennet için çekirdek kelimesi kullanılmış olabilir.

Küfür içinde olan bir ruh, bir kalp, daha cehenneme gitmeden cehennemi bir haleti yaşar ve büyük bir manevi azap ve sıkıntı içinde olur. Bu durumu unutmak ve azaltmak için de kendini ya sefahate atar ya içki ile aklını uyuşturmak ister ya da farklı meşguliyetlerle kendini oyalar.

Küfrün çirkinliği ve zararları net bir şekilde görünmüyor. Zahren, serbest ve rahat bir hayat gibidir. Üstad'ın ifadesi ile: "**Zahirî bir hiffet ve rahatlık vardır...**" Tıpkı, zehirli bala benzer. Görünüşte tatlıdır, ama yedikten sonra karın sancısı çektirir. Kısacası, sinsi ve gizlidir. Bu sebepten "**saklamak**" ifadesi kullanılmıştır.

Tohum, ağaç ve meyve denklemi; **küfür, cehennem ve azap** şeklinde izah edilebilir.

Benzer bir münasebet **iman ile cennet** arasında da mevcuttur.

İman ve imana dair fiillerin ve amellerin güzelliği apaçık ortadadır. İman, meşru dairede yaşamamanın huzur kaynağı olduğu, inanan ve inanmayan herkes tarafından *-vicdanı tefessüh etmemek şartıyla-* kabul edilmektedir. Dolayısı ile **imandaki güzellik ve imanın lazımı olan ameller, bir ağacın, meyvelerini netice vermesi gibi cenneti netice vermektedir.**